

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874370608/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

saa mange smukke Kvinder, han var kommen i Forbindelse med. Han berusede sig i en almindelig erotisk-romantisk-religiøs Atmosfære; der var en indbyrdes Affinitet mellem ham og alle Kvinder, som uklart idealistisk Sværmeri og ubevidst, bunden Sanselighed bragte i mer eller mindre hallucinerede Tilstande. Bevidst var han hverken Hykler eller Forfører, og det æstetisk-begejstrede Liv i sin Gerning opfattede han for ramme Alvor som positiv Religiositet.

Uldent og blødt, tæt og stille faldt Sneen en Eftermiddag i Begyndelsen af Februar Maaned. Endnu stred det nedfaldende Tusmørke med den stille Frostdags blege rødgule. Fru Cecilie sad i sin Stue, hvor det solide Knudebrænde, hun fik fra Herregaarden, boldrede og knaldede i Kakkelovnen. Hun havde lige bragt den lille Johanne til Ro; hun havde ved at klæde hende af glædet sig over, at det sygelige Barns hidtil saa magre og kantede Lemmer begyndte at antage rundere og blødere Former. Den Sæng, hvormed hun uden at tænke paa, hvad det var for en, havde sunget Barnet i Søvn, surrede hende om Øret, hun søgte at orientere sig; det var „Auf Flügeln des Gesanges“. Nu nynnede hun den højt, medens hun drømmende stirrede ud i det hvide Vejr. Hun sang den sidste Strofe:

Dort wollen wir niedersinken
Unter dem Palmenbaum,
Und Liebe und Ruhe trinken
Und träumen seligen Traum.

og medens hun lænede sig tilbage i Stolen og lukkede Øjnene, pibjede Taarerne frem mellem Øjenlaagene. Hvad græder jeg for? sagde hun til sig selv, og dunkle Minder fra hendes Pigetid, da hun ogsaa havde grædt, naar denne dragende Længsel havde klinget hende i Møde i Romantikens Toner, kom frem for hende. Jeg maa læse en gudelig Bog, tænkte hun; mon den gamle Verdslighed igen skulde faa Magt med mig? Hun fik fat i en Prædikensamling, men det var nu blevet saa mørkt, at hun maatte have Lys for at kunne læse. Paa den anden Side syntes hun ikke, at hun havde Lyst til at se Lys. Medens hun saaledes stod raadvild, bankede det paa Døren.

— God Aften, kære Frue! lød Pastor Alstrups Røst.

— Nu skal jeg tænde Lys, sagde Cecilie stammende og rev en Svovlstik af. Præsten slukkede den i en Hast, lo lidt og sagde: